

MACABER

HENRI
PATRIK

Schrijverspunt

Eerste druk: 1 okt 2013
Titel: *Macaber*
© 2013 Henri Patrik
Uitgeverij: Schrijverspunt
henri.patrik@skynet.be
<http://www.pietesdaemon.com>
Ontwerp omslag: Henri Patrik
Code: 201309240910
ISBN: 978-90-8201-724-3

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

**HENRI
PATRIK**

MACABER

En andere verhalen
Mysterie

Schrijverspunt

Een familiekwesitie

De grauwe politie auto reed met een veel te hoge snelheid over de kronkelende hobbelige bergweg naar het hoger gelegen plateau. Voortdurend werden stenen omhoog geslingerd door de wild door-draaiende wielen. De man achter het stuur had een ruw uitziend, hoekig gezicht met dikke neus, wilde wenkbrauwen, brede mond, dikke lippen en een korte, grijs wordende haarsnit. Een rood litteken ontsierde zijn linkerwang en liep vanaf de samengetrokken ooghoek tot aan de mondhoek. Diepliggende ogen gloeiden als sintels en al droeg hij het politie-uniform, hij bleef een onguur uitziend individu. Ook stond hij in een schreeuwend contrast met zijn vele jaren jongere collega die er eerder als een student uitzag. Zachtaardig gezicht, fijne neus, bijna vrouwelijke mond en een dikke, zwarte haardos.

‘Indrit, je weet wat er jou te doen staat, nietwaar?’ bromde de oudere bestuurder. De andere knikte even en voelde zich weinig op zijn gemak, want de wagen schuurde gevaarlijk dicht langs de rand en daar was er verder niets dan een diepe afgrond. De chef wilde duidelijk de zaak zo snel mogelijk achter zich brengen. Agim Xhemail had hen zopas op de hoogte gebracht dat het vastgehouden meisje uit de loods was ontsnapt en dat ze in het kamp van de Belgische militairen bescherming had gevonden.

Hoe kon die idioot haar alleen achterlaten, vroeg hij zich af.

Ze zouden er snel achter komen, want achter de volgende bocht lag de open ruimte met de loods. Indrit wist wat er van hem verwacht werd. Al was hij nog nieuw in het politiekorps, hij had voldoende ervaring om te weten dat hij het best kon doen wat er van hem werd verlangd. Zonder vragen te stellen. Dat werd immers aanzien als een aarzeling, een vorm van tegenkanting. Zwakheid.

Een uniform betekende heel weinig in het noorden van Albanië. Het gewoonterecht of de *Kanun* had hier prioriteit en geen enkele wetsdienaar zou ook maar een vinger uitsteken om in een familie-

te tussenbeide te komen. Trouwens, in deze zaak wilde de chef het ergste voorkomen.

Ze bereikten een plateau. Aan het verste einde, voor de kleine ingangspoort van een uit betonplaten gebouwde loods, stond een man. De wagen stopte op amper een meter van hem. De twee politiemannen stapten uit en de oudere man leek helemaal niet gerustgesteld. Hij moest de zestig voorbij zijn, had een ruw, gerimpeld gezicht, kromme neus en droeg de plis, het typische Albanese hoofddeksel. Angst stond in zijn donkere ogen te lezen.

‘Goedemiddag, Agim’ bromde Gjon. ‘Wat is er hier gebeurd?’

De aangesprokenen haalde nerveus de schouders op en wees naar de deur.

‘De militairen hebben het slot geforceerd en het meisje meegenomen.’ stotterde hij. Zijn schichtige blik ging van de een naar de ander.

‘Hoe kon dat gebeuren?’ vroeg Gjon wantrouwig, terwijl hij zijn ogen naar de kapotte deur liet gaan. Indrit had allang begrepen dat wat de oude man te vertellen had, weinig uitmaakte.

‘Ik was naar huis gelopen om wat proviand te halen. Ik ben niet lang weggeweest, maar toen ik bijna op het plateau was, zag ik militairen voorbij rijden.’

‘Je kwam te laat!’

‘De militairen hadden de deur al geforceerd. Er waren twee voertuigen en kort daarna zijn er nog twee verschenen.’

‘Wat heb jij dan gedaan?’

‘Ik kon niets doen, ze hadden het meisje al gevonden. Ze hebben haar meegenomen.’

‘Hebben ze jou gezien?’

‘Nee, ik heb me in een rotsspleet weggestoken.’ Een licht, onregelmatig oplopende rotswand zoomde de rechterkant van de weg af en leidde naar een vijftigtal meter hoger gelegen niveau. Op meerdere plekken zaten grote, donkere spleten.

‘Dus hebben wij nu een serieus probleem.’

‘Ik kon er echt niets aan doen,’ stotterde de oude opzichter.

‘Dat geloof ik graag, maar het werkelijke probleem is dat er een jonge vrouw als vermist is opgegeven en als het om dezelfde persoon gaat, dan zou het goed zijn dat niemand ooit te weten komt wat er werkelijk is gebeurd.’

De eenvoudige bergbewoner huiverde van angst, maar zweeg.

‘De familie van de vermiste persoon is zeer invloedrijk in Bajram Curri en Tropolje. Indien zij ook maar het minste vermoeden heeft van wat er met die vrouw is gebeurd, dan kun je er verdomd zeker van zijn dat er hier binnenkort veel bloed zal vloeien.’

De politiechef liep ijsberend heen en weer. Indrit bleef naast de oude man staan. Hij had weinig tijd om na te denken en hij was zeker geen lafaard. Dat had hij al meermaals in het kleine korps bewezen. Maar deze situatie was totaal anders. Het stootte hem tegen de borst om een oude, weerloze man, die nu duidelijk op zijn tengere benen stond te beven, te vermoorden, en hij hoopte een alternatief te vinden.

‘Agim Xhemail, heb je de naam van het meisje gehoord?’ vroeg Indrit Shkodran met hese stem. Hij hoopte dat als Agim de naam zou kennen, die niet zou overeenstemmen met de naam van de vermiste persoon.

‘Ze heeft me gezegd dat ze Lule heet, maar haar familienaam heeft ze niet prijsgegeven.’

De familienaam hoefde niet meer. De twee politiemannen wierpen elkaar een snelle blik toe. Ze wisten nu dat de vermiste vrouw en de ontsnapte één en dezelfde persoon was. Indrit beet op zijn onderlip. Lule was van haar familie weggelopen, was onderweg door twee smokkelaars opgepakt, werd door hen verkracht en vervolgens bij Agim in de loods opgesloten. Later zou ze naar Italië worden gebracht om als prostituee te worden verkocht.

Het was Indrit bekend dat de politiechef met die smokkelaars samenwerkte. Iedereen wist dat in de streek. Nu de meid blijkbaar in de handen van de militairen was gevallen, zou het niet lang meer duren voordat de onteerde familie ervan hoorde. Dan zou Gjon ook een doelwit worden. De Kanun was genadeloos en niemand was immuun tegen diens strenge wetten. Ook de politiechef niet.

‘Indrit, ik ga binnen kijken of dat stuk onheil geen boodschap of meer heeft achtergelaten. Vertel ondertussen onze vriend Agim wat we van hem verwachten.’ Zonder een antwoord af te wachten verdween hij in de loods.

De oude man keek smekend naar de jongere politiemann. Hij vreesde nog steeds voor zijn leven. Hij kende de reputatie van de

lokale politie en vooral die van Gjon. Maar deze jongeman had hij nog nooit gezien. Hij moest nieuw zijn.

‘Agim, waarom in godsnaam ben je hier weggegaan. Je wist toch dat er haar iemand zou komen afhalen?’ Indrit sloeg zijn arm om de benige schouders en voerde Agim langzaam met zich mee, weg van de schuur. Alsof hij niet wilde dat zijn chef hen kon horen.

‘Zij had honger en beloofde om braaf te blijven als ze iets te eten kreeg,’ stotterde Agim, en hij liet zich willoos meevoeren. De woorden van de andere politieman hadden hem terug hoop gegeven, maar hij besepte dat hij een grove fout had gemaakt. Wat zou er gebeuren als ze erachter kwamen wat er werkelijk met de vrouw was gebeurd. Hij had haar lijk in een diepe rotskloof geworpen en hoopte dat het nooit meer zou ontdekt worden.

‘Ja ja, ouwe bok, je bent aan haar charmes bezweken,’ grijnsde Indrit terwijl hij op fluisterton verder sprak. ‘Was het een mooi stuk?’

Agim keek schichtig om zich heen, maar er was niemand die hen kon afluisteren. Maar wat deed het er nog toe? Hij produceerde een verkrampde glimlach. ‘Ja, ze was een knap stuk en een dergelijke kans krijgt een ouwe zak als ik toch maar zelden, nietwaar?’

‘Je hebt gelijk, waarschijnlijk zou ik ook niet hebben gearzeld. Per slot van rekening kon ze toch niet weglopen.’

‘Dat dacht ik ook. Het is nog geen uur marcheren.’ Ze waren nu een twintigtal meter van de schuur verwijderd.

‘Ik geloof dat Gjon de zaak niet zo streng zal bekijken. Ik kan hem wel overtuigen dat je het goed meende. Hoe kon je ook weten dat die militairen zouden opduiken en haar vinden.’

‘Die komen hier zelden want de wegen zijn uiterst gevaarlijk. Waarom moesten ze uitgerekend vandaag van mening veranderen.’

‘Kom, mijn beste Agim, we zullen die jonge slet wel terug in handen krijgen. Die militairen hebben bij ons geen enkel recht en zo talrijk zijn ze nu ook weer niet. Wat ik nog zou willen weten is de naam van diegene die haar zou komen ophalen!’

Ze waren nu volledig buiten gehoorsafstand van de schuur en de ouwe voelde zich meer en meer gerustgesteld. In Gjons nabijheid kreeg hij altijd kippenvel. Deze jonge politieman was duidelijk anders, gevoelvoller en vriendelijker. De nieuwe generatie, dacht hij met een zekere opluchting. Hij hoopte maar dat Gjon naar diens

raad zou luisteren. Hij bleef nu staan, keek in de richting van de loods en dan naar Indrits vriendelijk lachend gezicht. Hij schudde even zijn hoofd, draaide zich van de jonge man weg en liet zijn ogen over de ruwe rotswand glijden aan de overkant.

‘Oh, zijn naam is Kujtim Kosovo...’ Verder kwam hij niet, verbaasd over de por in zijn rug die hem uit zijn evenwicht bracht. Zijn armen zwaaiden wild door de lucht en hij slaakte een ijselijke kreet.

Zijn val duurde meerdere seconden, lang genoeg om te beseffen dat deze vriendelijk uitziende jongeman uiteindelijk toch niet zo vriendelijk was. Met deze wetenschap stierf hij op de zeventig meter lager gelegen rotsbodem, alle botten gebroken, terwijl de vriendelijk glimlachende man zich met een zucht omdraaide en naar de loods terug liep alsof er niets was gebeurd.

Doodsangst

Zaterdagavond. Larissa Black geloofde steevast dat iemand haar volgde haar. Ik had de taxi tot aan de poort moeten laten rijden, bedacht ze. Ze spitste haar oren en vorderde langzaam naar de poort toe, totdat een kort schrill haar ter plaatse liet verstijven. Abrupt draaide ze zich om naar de weg. Aan weerskanten van de brede doorgang stonden hoge pijnbomen die, in het zwakke licht van de verlichtingspalen van de hoofdweg, grillige schaduwfiguren op de zwarte aardeweg afwierpen.

Buiten het geritsel van de bladeren in de lichte wind, hoorde ze niets. Welk dier maakt nou zo'n geluid? Bewegingsloos, de ogen wijd gesperd, tuurde ze afwisselend van de ene kant naar de andere. Over de bodem dansten schrikaanjagende schaduwen op het ritme van de wiegende takken, georkestreerd door een licht briesje.

Ik ben te nerveus, concludeerde ze. Schoorvoetend naderde ze de kleine poort die toegang gaf tot het domein Grandjean, het voetbalstadion van Spartaville. Haar trillende vingers woelden in de handtas en zochten wanhopig de sleutelbos. Een luide breken van een rotte tak haar dusdanig opschrikken dat ze bijna haar handtas liet vallen. Iemand beloert mij.

Eindelijk kreeg ze haar sleutelbos te pakken, hief die omhoog en wervelde om haar eigen as. Altijd dezelfde dansende spookachtige figuren op de weg.

Licht bevend vorderde ze met korte pasjes achterwaarts naar het poortje toe. Ze klemde de sleutels zo stevig in haar rechterhand dat het pijn deed. Waarschijnlijk is het een dier, probeerde ze zichzelf te overtuigen.

Ze zette een stap achteruit, verstijfde. Iemand beroerde haar rug. Gillend sprong ze naar voor, draaide zich om en zwaaide wild met de sleutels. Bevend als een hoen voor het kapmes, keek ze niet-begrijpend naar de poort, zocht wanhopig naar degene die haar had aangeraakt en loosde een diepe zucht van opluchting.

Henri Patrik heeft drie jaar in de Balkan gediend en een tijdlang bij de Europese Politie gewerkt. Deze bewogen periode heeft hem ertoe aangezet om zijn ervaringen om te zetten in spannende thrillers. Hij schrijft vooral misdaadromans, geïnspireerd door ware gebeurtenissen.

Dodelijke hartstocht Afschuwelijke misdaden Mysterieuze gebeurtenissen

Een magische spiegel, een bedrogen echtgenoot, een pedofiel, een jaloerse minnaar, een krankzinnige vriendin, een politieman, een verslaggeefster, een brave huisvader, een schuchtere leraar...
zijn hoofdpersonages in
lugubere moorden.

Henri Patrik is een geboren verteller die fictie en werkelijkheid weet te verweven tot spannende en soms huiveringwekkende verhalen. Ook bij de in deze bundel verzamelde werken heeft de auteur zich laten inspireren door ware gebeurtenissen.

Macaber

ISBN: 978-90-8201-724-3

Schrijverspunt.nl